

3. Zarzut trzeci, dotyczący pomocy, która miała zostać udzielona w postaci stałych dostaw energii elektrycznej na rzecz strony skarżącej i dalszego wzrostu długu osoby trzeciej, po nieudanej prywatyzacji strony skarżącej, podnosi oczywisty błąd w ocenie polegający na stwierdzeniu, że środek ten przyniósł korzyść gospodarczą w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
4. Zarzut czwarty, dotyczący wyżej wspomnianego środka w postaci stałych dostaw energii elektrycznej i wzrostu długu osoby trzeciej, podnosi naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE.
5. Zarzut piąty, dotyczący częściowego umorzenia długu przewidzianego w planie reorganizacji zatwierdzonym przez wierzycieli strony skarżącej, podnosi oczywisty błąd w ocenie polegający na stwierdzeniu, że umorzenie długu stanowiło transfer zasobów państwowych, ponieważ zaangażowane było przedsiębiorstwo prywatne będące osobą trzecią.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym, w każdym wypadku, odpowiedzialność za wspomniane umorzenie długu nie mogła zostać przypisana państwu w związku z udziałem przedsiębiorstw publicznych.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym wspomniane umorzenie długu odpowiadało kryterium prywatnego wierzyciela, ponieważ najważniejsi wierzyciele prywatni głosowali za planem reorganizacji (*pari passu*), plan reorganizacji był korzystniejszy ekonomicznie dla wierzycieli publicznych niż scenariusz likwidacji, a w ramach zmienionego planu reorganizacji spółka została rzeczywiście sprzedana w pakietach aktywów – scenariusz, który Komisja w decyzji uznała za najlepszą opcję.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym w odniesieniu do środka polegającego na częściowym umorzeniu długu, strona pozwana naruszyła art. 296 ust. 2 TFUE.
9. Zarzut dziewiąty zgodnie z którym w odniesieniu do środka częściowego umorzenia długu Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także rozporządzenie proceduralne ⁽²⁾, nakazując odzyskanie całkowitej kwoty umorzonego długu, mimo że nawet zgodnie z własnymi (błędymi) obliczeniami strony pozwanej dotyczącymi hipotetycznego możliwie najbardziej optymistycznego scenariusza, było oczywiste, że wierzyciele publiczni nie mogli osiągnąć znacznie więcej, niż rzeczywiście osiągnęli w ramach zmienionego planu reorganizacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019 L 181, s. 13

⁽²⁾ Wersją tego instrumentu cytowanego w skardze jest rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. 1999 L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2019 r. – EM/Parlament

(Sprawa T-599/19)

(2019/C 383/72)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: EM (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 31 października 2018 r., która została utrzymana w mocy decyzją oddalającą złożone przez skarżącego w dniu 24 maja 2019 r. zażalenie;

- nakazanie naprawienia szkody materialnej, której rozmiar odpowiada kwocie 165 000 EUR oraz naprawienia krzywdy, szacowanej na kwotę 50 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 i 31 karty praw podstawowych, naruszenia art. 12 i 12a ust. 3 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, naruszenia obowiązku udzielenia wsparcia i nadużycia władzy.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, naruszenia obowiązku staranności oraz istnienia oczywistego błędu w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2019 r. – Helsingin Bussiliikenne/Komisja

(Sprawa T-603/19)

(2019/C 383/73)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Helsingin Bussiliikenne Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: O. Hyvönen i N. Rosenlund, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości albo w części decyzji Komisji SA.33846 - (2015/C) (ex 2011/CP) z dnia 28 czerwca 2019 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania sądowego poniesionymi przez skarżącą w całości wraz z odsetkami ustawowymi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 ust. 1 rozporządzenia 2015/1589, dopuściła się, przy okazji badania zgodności, poważnego uchybienia proceduralnego oraz naruszyła przysługujące skarżącej prawo do obrony.
 - Strona skarżąca powinna była mieć możliwość przedstawienia swojego stanowiska przed wydaniem zaskarżonej decyzji i powinna była zostać wezwana do przedstawienia uwag w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego, ponieważ w zaskarżonej decyzji została wskazana jako beneficjent pomocy, a decyzja ta dotyczyła jej bezpośrednio.